

19 Οκτωβρίου 2015

Μνήσθητι ημών Κύριε (Δημήτριος Λυκούδης, Θεολόγος - Φιλολόγος, ΜΑ. Χρ. Αγωγής και Ποιμαντικής)

/ [Πεμπτούσια](#)

Αρχές Νοεμβρίου. Η ώρα είναι οκτώ το πρωί. Κάθομαι σε ένα από τα λιγοστά χαγιάτια (εξώστες) της Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα του Αγίου Όρους. Λίγο πριν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, αφού προηγήθηκαν οι ακολουθίες του Μεσονυκτικού και του Όρθρου και οι Πατέρες αποσύρθηκαν για την σύντομη πρωινή τους ανάπαυση. Κάθομαι μόνος μου και αντικρύζω τη θάλασσα, η οποία «εφρικία ηρέμα από την λεπτήν αύραν , την εξακολουθούσαν να πνέη ως λείψανον του ανέμου όστις την είχεν αυλακώσει από πρωίας», ως θα έλεγε ο μεγάλος Παπαδιαμάντης.

Πηγή: tsoumpasphotogallery.ning.com

Η φουρτουνιασμένη θάλασσα μαγνητίζει το βλέμμα μου. Ο αδυσώπητος και μανιασμένος παφλασμός των κυμάτων αναμοχλεύει κάθε μου σκέψη, αναδύει θύμησες και εποχές περασμένες. Κάθε σκέψη, κάθε εικόνα σαν άλλη " παρουσία της απουσίας ", ως θα έλεγε η ακαδημαϊκός Κική Δημουλά.

Η ίδρυση της Μονής Σταυρονικήτα τοποθετείται ιστορικά στις αρχές του 10^{ου} αιώνα μ.Χ. Κτίτορες-ιδρυτές της θεωρούνται οι μοναχοί Σταύρος και Νικήτας, που μόναζαν σε μικρό κελί της περιοχής ή κατ' άλλους ο Αξιωματικός του Βυζαντινού Αυτοκράτορα Ιωάννου Τσιμισκή, Σταυρονικήτας. Το καθολικό (κεντρικός ναός) της Μονής είναι το μικρότερο σ' έκταση καθολικό του Αγίου Όρους και είναι αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο, τον επονομαζόμενο "Στρειδά". Οι κτιριακές εγκαταστάσεις, ο μικρός αυλόγυρος της Μονής, ο επιβλητικός πύργος πάνω από την κεντρική είσοδο με τις επάλξεις, τις "ζεματίστρες" και τις πολεμίστρες, αδιάσειστες στην ροή του χρόνου να κομίζουν σε κάθε φιλέρημη ψυχή άρωμα από λιβάνι γιασεμί, Βυζάντιο και Ελλάδα. Σκιερές και ήρεμες αυλές. Τόποι συγκέντρωσης και περισυλλογής. Εδώ τίποτε δεν βιάζεται. Ο χρόνος σταμάτησε γυρίζοντας πίσω στα περασμένα.

Πίσω στα περασμένα παρασύρεται και ο λογισμός μου. «Αφήνω την ψυχή μου να σβήσει την δίψα της στου χρόνου τον κρουνό, πίνει λίγο λυκόφωτο και λίγη

χαραυγή» κατά τον ποιητή. «Μέσω των κτισμάτων που τον περιβάλλουν δύναται ο άνθρωπος ν' αναχθεί στον Θεό», θα τονίσει γλαφυρά ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης. Αγναντεύω την θάλασσα και της προσδίδω την αφετηριακή συνοριογραμμή προς το επέκεινα...” Μνήσθητι ημών Κύριε”, ο απ' αρχής ών, ο ών και υπερών”.

”Μνήσθητι ημών Κύριε” των εμπερίστατων και πολυπαθών αδελφών μου, των ασθενών και φυλακισμένων, των νοσηλευομένων, των απίστων και αιρετικών, των “ μηδέποτε προσευχομένων”, κατά τον μακαριστό Γέροντα Παΐσιο Εζνεπίδη. “ Μνήσθητι ημών Κύριε” των αδικημένων, των κατατρεγμένων, των πονεμένων, των πενθούντων και απελπισμένων... « Σκοπός της ζωής δεν είναι η αυταρέσκεια. Σκοπός της ζωής είναι η αγάπη», θα τονίσει ο Εμπειρικός .

” Μνήσθητι ημών Κύριε”. Πονάει η καρδιά μου, πάει να σπάσει. Θέλω ν' απλώσω τα λαβωμένα και ρυπαρά χέρια μου και ν' αγκαλιάσω όλο τον κόσμο. Θέλω να του φωνάξω ότι ανήκουμε ο ένας στον άλλον, είμαστε ένα Σώμα, ένας πόνος, μια χαρά, ένα χαμόγελο, όλος ο κόσμος με Κεφαλή τον Σωτήρα Χριστό.

« Μεγάλη Πολιτεία, μεγάλη μοναξιά» έλεγε ο Κικέρων. Και ο μοναχός Μωυσής ο Αγιορείτης πάντοτε να αποσαφηνίζει: « Η Κοινωνία της Ερήμου και η ερημιά των πόλεων».

Είναι πρωί στο χαγιάτι της Μονής Σταυρονικήτα.

” Μνήσθητι ημών Κύριε”. Αξίωσε με να μαθητεύσω ταπεινά και αθόρυβα στην σπουδή της αγάπης. Δίδαξε Κύριε την ανεπίδεκτη καρδιά μου να σιωπά αρχοντικά μπροστά στον πόνο των αδελφών μου και θυσιαστικά ν' αναλώνεται στην αγιοπνευματική διακονία “ υπέρ της σύμπασας κτίσης”.

”Μνήσθητι ημών Κύριε” και της αγαπημένης μου νεότητας. Τί μας χωρίζει άλλωστε από εδώ; Ουρανός και θάλασσα, άγιο και ιερό. Και θα συνοδοιπορούμε κάθε φορά που θα τολμάμε να μαθητεύουμε στην υψοποιό αγάπη, κάθε φορά που θα ανυψώνουμε ικετευτικά τα χέρια μας υπέρ της ειρήνης και ενότητας της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Αρχές Νοεμβρίου. Είναι πρωί. Κάθομαι σε ένα από τα λιγοστά χαγιάτια της Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα του Αγίου Όρους και με δάκρυα στα μάτια και πόνο ψυχής ψελλίζω: “Μνήσθητι ημών Κύριε....”